

Arrest

**nr. 61 454 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van *“het bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 maart 1976.

Op 20 mei 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.05.2010 bij onze diensten werd ingediend door:

A., C. (...)
Nationaliteit: Turkije
Geboren te (...) op (...)
Adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: het adres van de feitelijke verblijfplaats in België (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, vierde lid).

In het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: Rue des Cloutiers 2 te 4000 Liège. Dat de raadsman van betrokkene onze diensten bij schrijven van 24.06.2010 op de hoogte stelde van een adreswijziging naar Rue des Cloutiers 6 te 4000 Liège. Dat uit het verslag d.d. 06.11.2010 van de Lokale Politie van Liège blijkt dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, vierde lid) Dat bovendien het bewijs ontbreekt of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. (artikel 9ter, §1, 1^e lid Vreemdelingenwet)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005- 06, nr. 2479/001, 117). Dit houdt in dat de leiding van de rechtspleging aan de Raad is opgedragen en niet aan de partijen. Daarenboven is de rechtsvordering voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gericht tegen bepaalde personen of overheden, die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als zodanig.

In haar verzoekschrift duidt de verzoekende partij zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als de stad Luik, college van burgemeester en schepenen, aan als verwerende partij. In casu werd de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid genomen. Daar het een beslissing betreft waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd, is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ook bevoegd om overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing te nemen. Om deze redenen werd enkel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aangeduid als tegenpartij en werd alleen aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gevraagd een administratief dossier en een nota neer te leggen. Ter terechtzitting zijn de partijen akkoord dat de stad Luik niet is tussengekomen in het nemen van de bestreden beslissing en om die reden niet in de zaak betrokken werd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In het initiële verzoekschrift vraagt de verzoekende partij eveneens de schorsing en de nietigverklaring van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij verwijst ze naar stuk 2 van haar bijlagen. Daar stuk 2 van de bijlage ontbrak, heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig de artikelen 39/69, §1, derde lid en 39/78 van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij gevraagd haar aanvraag te regulariseren. Bij brief van 15 maart 2011 verklaart de verzoekende partij: *"Na controle, kan ik u bevestigen dat ik niet over een andere beslissing beschik, er werd bijgevolg geen bijlage 13 aan mijn cliënt betekend. Bijgevolg, zou ik deze beslissing niet aan mijn verzoekschrift kunnen toevoegen. Niettemin, houdt stuk 2 van mijn bundel de preciese motieven die het BVG zouden ondersteunen in. En die motieven heb ik in het verzoekschrift aangevochten. Ik vecht dus wel degelijk de bijlage 13 aan, maar zou dat materieel onmogelijk anders kunnen doen."* De Raad acht dit beroep onontvankelijk, aangezien een beroep niet kan worden ingesteld tegen beslissingen die op het moment waarop het beroep wordt ingesteld niet bestaan en niet zijn geïdentificeerd (RvS 19 januari 2000, nr. 84.768).

Inzoverre de verzoekende partij het volgende onderdeel van de kennisgeving aanvecht: *“Dès lors, Je vous prie de notifier au concerné la décision du mandataire du Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile en délivrant le model. de l'annexe 13 de l'A.R. du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (M.B. du 27 octobre 1981), tel qu'inséré par l'A.R. du 22 novembre 1998 (M.B. de 6 décembre 1996) et modifié par l'A.R. du 22 juillet 2008 (M.B. du 29 août 2008), par laquelle lui est délivré l'ordre de quitter le territoire dans les 15 (quinze) jours après la notification. Raisons de cette mesure: L'intéressé séjourne dans le Royaume sans être en possession des documents d'entrée requis (art 7, alinéa 1, 2 de la Loi du 15 décembre 1980). N'est pas en possession d'un passeport valable et /ou d'un visa valable.”*, dient er vastgesteld te worden dat dit een instructie aan de burgemeester betreft. De instructie aan de burgemeester houdt in om, door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 27 oktober 1981), gewijzigd door het KB van 22 november 1996 (BS 6 december 1996), verzoeker in kennis te stellen van de beslissing van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris, waarbij hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze instructie is geen aanvechtbare rechtshandeling daar zij op zich de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt, noch beoogt te wijzigen. Ter terechtzitting ambtshalve hierop gewezen doet de verzoekende partij afstand van haar beroep in de mate dat het gericht is tegen voormelde instructie.

In casu is enkel het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, onvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *“van artikel 7 §4 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsprincipe, van het beginsel van “Audit alteram partem” manifeste appreciatiefout.”*

4.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De bestreden beslissing verklaart de regularisatieaanvraag onontvankelijk wegens het ontbreken van een adres van een feitelijke verblijfplaats in België :

« De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Het adres van de feitelijke verblijfplaats in België (K.B van 17/05/2007, artikel 7 §1, 4der lid). In het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: Rue des Cloutiers, 2 te 4000 Luik.

Dat de raadsman van betrokkene onze diensten bij schrijven van 24.06.2010 op de hoogte stelde van een adreswijziging naar Rue des Cloutiers 6 te 4000 Luik.

Dat uit het verslag dd 06.11.2010 van de Lokale Politie van Liège blijkt dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België (K.B van 17/05/2007, artikel 7 &1, 4der lid).

Dat bovendien het bewijs ontbreekt of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft (artikel 9 ter, §1, le lid Vreemdelingenwet) ”.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt dat:

“§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige”.

- *Eerste grief.*

In het administratief dossier bevinden zich elementen die aantonen dat verzoeker zich wel op het aangegeven adres, Rue Cloutier, nr. 6 te 4000 Luik bevindt. Twee controles van de wijkagent hebben tot een positief antwoord geleid en minstens één hiervan was ter kennis van verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De beoordeling van verwerende partij is tegenstrijdig met de elementen van het administratief dossier, zodanig dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat.

Deze elementen hadden verwerende partij er moeten toebrengen om met de grootste zorgvuldigheid de aanvraag die verzoeker tot een mogelijke regularisatie had kunnen leiden te onderzoeken.

Deze rechtspraak dient toepassing te vinden in dit gelijkaardig geval.

- *Tweede grief.*

Gezien de zware gevolgen van de bestreden beslissing die verzoeker een regularisatie ontzegt, bevelen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het beginsel « Audi alteram partem » dat verwerende partij verzoeker zou confronteren met het politieverslag alvorens een negatieve beslissing te nemen.

En dit terwijl verzoeker over verschillende bewijsstukken beschikt die zijn feitelijke en gewoonlijke verblijfplaats in België aantonen: zo legt hij zijn huurovereenkomst neer eveneens het bewijs dat hij de huur ook betaalt. Hij legt tevens de correspondentie neer tussen het OCMW en zichzelf waaruit ook duidelijk blijkt dat verzoeker steeds op het adres, 6 Rue de Cloutiers te 4000 Luik gevonden kan worden (stukken 3 en 4).

Zo werd beoordeeld dat de maatregel die verzoeker het voordeel van een regularisatie ontzegt, hem een zwaar nadeel berokkent.

Nu de weigeringsbeslissing zich grondt op een persoonlijk gedrag van de aanvrager, had de minister, in uitvoering van het beginsel van "Audi alteram partem" verzoeker moeten veroorloven om zijn opmerkingen te laten gelden betreffende de motieven die tot de weigeringsbeslissing geleid hebben (Raad van State, 30 oktober 2002, RDE, 2002, pag. 630).

Naar analogie, moet deze rechtspraak toegepast worden aangezien de beslissing tevens gegrond is op het persoonlijk gedrag van verzoeker aan wie verweten wordt niet te wonen waar hij beweert te wonen."

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker stelt dat er zich in het administratief dossier elementen bevinden die aantonen dat hij zich wel degelijk op het aangegeven adres, Rue Cloutier, nr. 6 te 4000 Luik bevindt. Hij voegt toe dat twee controles van de wijkagent geleid hebben tot een positief antwoorden en dat minstens één hiervan ter kennis was van verwerende partij op het moment van het nemen van de beslissing.

Hij meent dat verwerende partij hem diende te confronteren met het politieverslag alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de

aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling,- wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4." (markering toegevoegd)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag de volgende feitelijke verblijfplaats heeft opgegeven: Rue des Cloutiers 2 te 4000 Luik. Op 24 juni 2010 verzond de raadsman van verzoeker een schrijven waarin meegedeeld werd dat verzoeker thans woonachtig is te 4000 Luik, Rue des Cloutiers 6. Op 6 november 2010 werd verzoeker bij een woonstcontrole te Rue des Cloutiers 6 niet aangetroffen.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet op het opgegeven adres verblijft, steunt bijgevolg op de stukken van het dossier.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat het motief van de bestreden beslissing steunt op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht in casu niet kan worden aangenomen. Ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen, nu de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het dossier.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). In casu is de bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt ze louter een beoordeling in van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002) .

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden en bevat zowel de feitelijke als juridische bepalingen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn bewering als zou verwerende partij het politieverslag eerst diende voor te leggen aan hem.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het eerste middel is niet ernstig."

4.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 7, §1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat het opgegeven adres niet overeenstemt met de feitelijke verblijfplaats van de verzoekende partij, dat dit blijkt uit het verslag van de lokale politie van Luik en dat bovendien het bewijs ontbreekt dat de verzoekende partij feitelijk in België verblijft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. In casu houdt nazicht van de materiële motiveringsplicht eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden benadrukt dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was ten tijde van het indienen van de aanvraag op 20 mei 2010, gepaard gaat met een

ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien een vreemdeling effectief in België verblijft en hetzij zijn identiteit aantoont hetzij de onmogelijkheid aantoont om het vereiste identiteitsdocument te verwerven, wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard daar uit het politieverlag van de lokale politie van Luik blijkt dat de verzoekende partij niet op het opgegeven adres verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als adres in België *“Rue des cloutiers 2, 4000 Liège”* had opgegeven. Op 24 juni 2010 deelt de verzoekende partij aan de verwerende partij mee dat zij woonachtig is in de *“Rue des cloutiers 6, 4000 Liège”*. Dit herhaalt ze in haar brief van 21 oktober 2010. Eveneens legt zij de huurovereenkomst van een woning in de *“Rue des cloutiers 6, 4000 Liège”* neer. Uit het politieverlag van 6 november 2010, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de lokale politie drie keer een woonstcontrole, waaronder één in het weekend, uitgevoerd heeft. De verzoekende partij werd niet op het opgegeven adres aangetroffen. Voorts wordt in het politieverlag van 6 november 2010 vermeld dat de lokale politie van Luik de verzoekende partij geconvoceerd heeft op het politiebureau, maar dat de verzoekende partij zich niet gemeld heeft. Tot slot wordt in het politieverlag van 6 november 2010 vermeld dat aan de andere bewoners van het flatgebouw gevraagd werd of ze de verzoekende partij kenden, maar de verzoekende partij hen onbekend was. Op grond van deze gegevens werd terecht, op kennelijk redelijke wijze geconcludeerd dat de verzoekende partij niet op het opgegeven adres woont. Voorts heeft de verzoekende partij geen ander adres in België meegedeeld waardoor in de bestreden beslissing terecht op kennelijk redelijke wijze gesteld wordt *“Dat bovendien het bewijs ontbreekt of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft.”*

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat in het administratief dossier elementen aanwezig zijn die aantonen dat de verzoekende partij op het opgegeven adres woont. Ze verwijst naar twee controles van de wijkagent die tot een positief antwoord geleid hebben en waarvan minstens één ter kennis van de verwerende partij was. Er dient te worden vastgesteld dat het administratief dossier geen positieve woonstcontroles van de wijkagent bevat. Evenmin worden deze positieve woonstcontroles door de verzoekende partij bijgebracht.

De Raad concludeert dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met alle relevante feiten heeft rekening gehouden, dat zij die correct heeft beoordeeld en niet kennelijk onredelijk tot haar oordeel is gekomen. De bestreden beslissing is zowel in rechte als in feite terecht genomen. De materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar haar feitelijke verblijfplaats in België, zoals blijkt uit de voorafgaande bespreking van het middel. Daarenboven laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waarom ze de convocatie van de politie van Luik niet beantwoordt heeft. De verzoekende partij heeft de kans gekregen om aan te tonen wat haar feitelijke verblijfplaats was. Waar de verzoekende partij bewijzen bijbrengt dat ze de huur betaald heeft en briefwisseling tussen haar en het OCMW verzonden naar de *“Rue des cloutiers 6, 4000 Liège”*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven zijn deze elementen op zich onvoldoende om de

vaststellingen uit het politieverlag van 6 november 2010 te weerleggen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN